

са намърватъ излишни пари, и тѣзи пари дружината може да ги прибере. За това въ устава си тя ще помене въ какви условия ще са приемжтъ внесенитѣ пари. За да напредва работата, тѣ трѣба да са приемжтъ на неопредѣлено врѣме, за да може ступанина имъ да си ги земе, когато му потрѣбжтъ. Трѣба само да са прѣдвиди че ако внесената сума е голѣма, то този който иска да си ѝ земе назадъ трѣба да извѣсти прѣди няколко дена, за да може дружината да ѝ заплати. Освѣнъ заетия, у сичкитѣ дружини има още капиталъ, събранъ отъ платката на членоветѣ. Опредѣля са извѣстна сума (по 300 или 400 гр.) която сѣки членъ е длъженъ да даде на дружината, или отведнѣжъ, или по малко. Тѣзи сума са нарича пайска или частна, и е собственостъ на този който ѝ е вѣсалъ. Тѣзи пайове тѣж сѣщо влѣзжтъ въ обращение, и са давжтъ на стопанина имъ тогава когато той напуца дружината. А за да усигори по-добрѣ тѣзи които сѣ заели пари на дружината, за да имъ покаже че ний—дѣ, сме хора честни и си стоимъ на думата, дружината има още запазенъ капиталъ. За този капиталъ туря са на страна сѣка година часть отъ печалбата* на дружината. Тѣзи часть на запазеня капиталъ не са пуца въ обрѣщание, а стои въ кассата, за да плаща ако има загуба, т. е. ако нѣкой не плати заетитѣ пари, а пѣкъ заемодавецитѣ си поискатъ паритѣ.

И съ така направения капиталъ, заема са на членоветѣ на дружината. На заемъ може да са дава или на всичкитѣ членове по равно, безъ да са прави разлика мѣжду богатитѣ и сиромаситѣ, или пѣкъ да са дава на заемъ споредъ богатството на членоветѣ. На пѣрвъ пѣтъ, струва ти са, че последния способъ е по-добрѣ, защото богатия ако изгуби, той по-може да плати длѣга си отъ колкото сиромаша, — значи, за дружината има по-малко опасности, че капитала ѝ ще пропадне. Но излиза, че пѣрвия способъ трѣба